

□

28 februari 2011: Ilja: Vandaag is Remco aan het werk gegaan. Ja, ja hij kon het niet laten. Op weg naar onze kamer zag hij 2 potjes verf staan en zijn ogen begonnen gelijk te glinsteren. Diep gesnuif hoor ik naast me en als een echte verslaafde wordt de verflucht over de longen genomen. De eigenaresse van ons hostel was op een muur het e.e.a. aan het uitproberen om het effect te krijgen van een oude Inca-muur. Remco laat de vrouw tenauwernood uitpraten en grijpt de kwast uit haar handen. Er wordt direct gecommandeerd voor nog een pot terrakleurige verf en met het puntje van zijn tong uit zijn mond gaat ie aan de slag. Ondertussen wordt er in half Nederlands, Engels en Spaans advies gegeven over hoe de vrouw het moet aanpakken. Na een uur of 2 kon ik hem eindelijk los weken van de muur om even treinkaartjes te gaan kopen. Morgen gaan we namelijk met de trein: el nariz del diablo (oftewel de neus van de duivel) een ritje maken. Dit schijnt 1 van de topattracties van Ecuador te zijn en mogen we blijkaar niet missen. Het treinstation zit om de hoek dus lekker dichtbij. In het station worden we te woord gestaan door een jongeman die ogenschijnlijk alleen Spaans spreekt. Nou ja daar draaien we onze hand niet meer voor om: treinkaartjes bestellen. Wat blijkt echter, de trein rijdt niet meer vanuit Riobamba maar alleen nog vanuit Alausi (een dorpje dat in de buurt van el Tambo ligt!!!!!!) , we kunnen gelukkig wel de kaartjes bestellen maar moeten morgen wel weer anderhalf uur terug rijden. Nou ja dat moet dan maar. Als klap op de vuurpijl bleken de kaartjes onderhevig te zijn aan 90% inflatie t.o.v. vorig jaar dus dat was even schrikken. Ik attendeerde de jongeman op deze wel erg hoge prijsverandering in combinatie met een korter traject (ja ja de NS kan hier nog van leren!!!) En met een halfslachtig verhaal over de regering met belastingen etc. liet ik me maar afschepen. In dit soort gevallen is het handig als je net even wat meer kunt converseren. Nou ja uiteindelijk was het kaartje \$ 20 ipv \$ 11 en dat is afgrijselijk duur voor een treinritje van 45 minuten heen en terug. Maar we zijn nu eenmaal toeristen dus hebben we toch de kaartjes maar gekocht. Daarna even een reisburootje opgezocht om een jungletour te regelen voor volgende week. We kwamen terecht bij een nederlandse vrouw dus dat was wel lekker, konden we alles gewoon in onze eigen taal bespreken. Het burootje had erg goede recensies in onze reisgidsen en met het Nederlandse organisatietalent zit het ook wel snor, dus besloten we maar gelijk te gaan boeken. 7 maart tot en met 11 maart zijn we dus even niet bereikbaar (ik geloof nooit dat er in het regenwoud telefoon en internet is, maar de wonderen zijn de wereld nog niet uit.....). We komen weer terug bij ons hostel en willen graag vanmiddag nog wat van de omgeving gaan zien, de zoon van de eigenaren komt met het idee om naar de vulkaan te gaan met een taxi, terwijl de rit ernaartoe ook erg mooi schijnt te zijn. Nou ja doen maar dan he. Om 12.00 uur worden we geacht klaar te staan. Remco gaat nog even snel verf snuiven en ik doe wat mail in de tussentijd. Stipt 12.00 uur staat de taxichauffeur klaar. Roberto is onze gids voor vandaag, helaas alleen Spaantalig en geeft ons veel info over de dorpjes die we op onze weg tegenkomen. Ook stoppen we even bij het hotel in aanbouw van onze hosteleigenaren (daar waar de muren van gedaan moeten worden) Remco bekijkt het hele gebouw van top tot teen en staat al te calculeren voor een offerte. (Paps en mams, we komen geloof ik toch wat later terug.....=). Daarna rijden we door naar de vulkaan. We stappen uit bij een refugio (soort kleine slaappleaats voor kampeerders) en beginnen aan onze tocht naar boven. We waren weer even kwijt hoe vermoeiend het is om naar boven te klimmen op 4800 meter. Er is een 2e refugio op 5000 meter en er wordt gezegd dat je hier toch wel 45 minuten over doet. Het is inmiddels erg mistig (leesbewolkt) geworden en het pad omhoog is niet heel erg herkenbaar. We klimmen toch stug door. Totdat het pad helemaal

besneeuwd is en we meer glibberend dan lopend ons een weg naar boven banen. Ik gooi de handdoek in de ring en zeg dat ik niet verder meer wil gaan. De 2e refugio is wel zichtbaar geworden maar ligt toch nog een 50 meter boven ons. We besluiten omwat foto's te schieten en weer naar beneden te gaan. In de eerste refugio kunnen we ons lekker opwarmen bij de open haard met een warme kop chocolademelk. Daarna rijden we terug naar ons hostel. Deze keer wilde Remco met alle geweld terug naar het T-bone steak restaurant waar hij weer eens een halve kilo vlees naar binnen heeft gewerkt. Toen we terugkwamen in ons hostel hadden we beloofd nog even onze bevindingen te geven over het nieuwe hostel. Dus lopen we naar het restaurant waar de eigenaren aan tafel zitten. We kwamen geloof ik op een verkeerd tijdstip binnen want de vrouw zat te huilen. Ze snikte dat er wat met haar man was en er stond een lege fles wijn voor z'n neus. Wij deden of onze neuzen bloedden en Remco gaf enthousiast zijn adviezen ondersteund met wat youtube filmpjes. De man wilde echter niet echt luisteren en na een kwartiertje hielden we het maar voor gezien.

1 maart 2011

Remco: Wat een spektakel wordt het vandaag, volgens de boeken en de verhalen van andere reizigers. Ik weet niet precies wat we gaan doen, ik heb ook expres niet in de boeken gekeken en bij het bestellen van de trein ticket moest ik mijn ogen afhouden van alle aanplak biljetten. Wat ik wel weet, is dat het Devil Nose Train heet, we kunnen we een beetje raden wat het dan is (het was een soort verrassing voor mij). Een trein met de neus van de duivel hoeeewaahaahaaahaa! Eerst langs de huilende vrouw een ontbijtje nemen, omdat het zo vroeg is, is de keuken nog niet open. Er was wel wat fruit, yoghurt en heel belangrijk, een glaasje water, dus niet ,.....KOFFIE natuurlijk. Voor ons spannende avontuur moesten we met de bus naar het stadje Alausi wat maar 2 uurtjes rijden is. Nu zitten we in Ecuador en niet in Peru, tot nu toe rijden de bussen op tijd en komen ook op tijd aan. Daar komen we dan aan, stappen uit en zien het dorpje onder in de bergen liggen. De bussen rijden niet het dorp in, nee rijden gewoon langs en je moet zelf aangeven waar je wilt stoppen. Staan we dan boven op de berg, gelukkig is het naar beneden zeilen en niet naar boven klimmen. Was het maar zeilen, dan voelden we de bonken niet zo op onze blaas, want wat moesten wij nodig. Niet zo raar, met fruit, yoghurt en koffie in je mik. Als wij incontinent waren geweest, was alles er nu ook uit geweest, maar Ilja haar luiers waren op dus moesten we het ophouden. Een markt, daar is altijd wel een openbare plek om je behoefte te doen, wat een opluchting is dat zeg. Nu kunnen we genieten van het dorpje, wat er zeer kleurrijk uitziet. De mensen zijn weer eens vriendelijk en wij hebben het idee dat we hier veilig rond kunnen lopen. De stad wordt gekleurd door de vele kleden, enzovoort (je kent het wel) die weer worden verkocht, ook de mensen zien er kleurrijk uit, met de bol hoedjes met gleuven en de pof rokken van de dames. Nog even wat eten halen voor onderweg, we kopen broodjes en wat bananen. Ik vraag wat kosten 4 bananen, de vrouw zegt 1 dollar, oké doet u dat maar. Krijgen we een hele tros van wel 3 kilo bananen voor 1 dollar, dat wordt morgen geen drukje doen. Daar staat de trein, een geweld om te zien. Een grote rode duivel met een grote rode neus, achter deze stoomtrein volgen de wagons, die er net zo eng en duivels uitzien als de stoomtrein. Op de wagon was een open dak met allemaal stoeltjes, we kunnen op het dak zitten, wauw wat een belevenis moet dat zijn. Zien we de uitzichten zonder glas er tussen en je kan rondom je heen kijken. Dat is dus wat Ilja had gelezen en had gehoord van onze mede reizigers. De waarheid is dat we 2 uur met de bus

hebben gereisd (heen en terug), 20 dollar per persoon hebben betaald (alleen voor de Duivels trein) en dat we morgen geen drukje kunnen doen voor..... een trein met dichte wagons, waarvan het dak niet meer toegankelijk is, de stoomtrein ingeruild is voor een moderne stroom trein en wij van binnen uit het landschap moeten bekijken. Terwijl we de landschappen van Ecuador al meerdere malen door een stuk glas hebben gezien (bussen). Dat er aan het eind een van de rit een modern station is waar mensen beginnen te dansen als er publiek aankomt. De trein rit duurt anderhalf uur en natuurlijk zijn de landschappen mooi en dansen de mensen leuk op hun eigen muziek en was het stokbroodje een overheerlijke snack die we zeker niet hadden willen missen. Ook zijn de foto's perfect genomen en zullen we weer genieten als we later de filmpjes terug zien. We denken dan, zaten we maar weer in deze trein waar de beloftes zo hoog van waren. Wij weer terug naar Riobamba, met veel energie van opwindning door deze ervaring, oke Ilja gaat op Tripadvisor een stuk schrijven die beter maar niet gelezen kan worden, door de organisatie van deze trein rit. Vanavond hadden we onszelf een lekker restaurant beloofd, zoals iedere dag en middag inmiddels. Staan we in een tuin van het restaurant, zien we 3 tafels staan, het lijkt erop dat dit het is. We hebben afgesproken als deze weer dicht is gaan we naar het steak house, ik stond al buiten met 500gram vlees in gedachten. Komt er een ober naar buiten en nodigt ons uit naar binnen, dit beloofd wat. Met muziek van Bach en Mozart worden we naar onze tafel geleid. We zijn niet echt gekleed op sjeik, Ilja met haar gympies aan, afgeknipte spijkerbroek en ik met klitte in mijn haar en een ongeschoren kop, want zo horen backpackers eruit te zien. Nu hebben wij geen van dit alles, dus worden we naar onze tafel geleid.

Het eten is uitmuntend, de sfeer is perfect, het gezelschap is meer dan perfect, wat willen we dan nog meer. Een paar Denen, misschien? Om onze verhalen uit te wisselen bijvoorbeeld. Aan de andere kant zaten ineens een paar Denen (onze wens is gehoord) die gezellig zaten te eten, we kletsten wat met elkaar en maakte er een gezellige avond van. Daar zit de eigenares weer te huilen aan de telefoon, wat zou de vrouw toch hebben, vragen wij ons af, morgen meer hierover.

2 maart 2011:Ilja: Na 4 dagen Riobamba willen we weer verder. Banos wordt onze volgende bestemming. Dit is een klein dorpje wat op de weg ligt richting de jungle. Het staat bekend om z'n wellness en thermale baden. We nemen nog even een ontbijtje op ons gemak. Daar zit de huilende vrouw weer. Ze loopt naar ons toe en schiet wer in tranen, ik troost haar wat. Ineens stort ze haar hart uit en begint te vertellen dat haar man een andere vrouw heeft. Oeps!!! Nu was de man al niet echt sympathiek en had het dus bij deze helemaal gedaan bij ons! Tja wat moet je daar nu mee, iemand troosten in het Spaans is erg moeilijk en het enige wat we kunnen doen is begrijpend knikken en medelevend kijken. Daarna loopt ze naar een andere tafel en gaat zitten praten met een personeelslid. Ondertussen was er weinig over van de ontbijttafel, het brood was op en het fruit ook al bijna, maar ja we durfden allebei eigenlijk niet zo goed er wat van te zeggen, gezien de situatie. Toen we even het idee hadden dat alles wat gekalmeerd was trok Remco de stoute schoenen aan en vroeg om wat eten. Geschokt keek de vrouw naar de tafel en begon gelijk van alles te pakken, je voelt je dan wel een beetje schuldig zo. Na het ontbijt betalen we onze rekening en krijgt de vrouw een dikke knuffel van ons, we keuren haar man geen blik waardig en groeten de zoon. Op het busstation konden we al snel 2 tickets kopen. De bus stond geparkeerd tegen het marktterrein en terwijl we wat moesten wachten konden we genieten van het marktlevens. Kippen, honden, katen, cavia's en nog veel meer werden gekeurd, geknepen en gewogen, iets dat je in Nederland niet zoveel zal meemaken.

Een half uurtje laten zaten we op weg naar banos. Nu stopt de bus wel een aantal malen op de weg en er stappen een aantal vrouwen in klederdracht in, baby's in een doek op de rug gebonden. Nou moeten jullie weten dat Remco een klein beetje smetvrees heeft voor het volgende. 1 van de vrouwen komt naast Remco staan. Achter op haar rug zit een kwijlende baby een stukje fruit te eten, met een dikke snotneus. Ik zie het gebeuren..... eerst een beetje kwijl dat langzaam op Remco's schouder valt, hij ziet het niet, dan..... een brokje afgekloven fruit dat uit het mondje valt, op Remco's knie. He jakkes..... Remco kijkt met een vieze blik naar het kind, dat van schrik nog een stukje fruit uit de mond laat vallen, deze keer op z'n trui. Remco kruipt naar mij toe en wil bij mij op schoot gaan zitten. Gelukkig ziet de vrouw de angstige blik in zijn ogen en gooit de baby naar de andere kant zodat het onze overbuurman kan gaan bekijken. Na 2 uurtjes bereiken we banos. Op het eerste gezicht een mooi dorpje, tussen de bergen ingeklemd en heeft iets rustieks. We stappen uit de bus en gaan op zoek naar een taxi. Alleen de gele taxi's hebben we geleerd dus..... in geen velden of wegen een gele taxi te bekennen. We roept een vent van een pick-up truck dat hij ons wel wil rijden. Nee dank u wel meneer. Dan komt er een taxi om de hoek zeilen. We gooien alle tassen erin en vragen of hij ons kan brengen en wat het kost. \$ 1.50 zegt de man..... ja dag het is 4 blokken rijden we willen maximaal \$ 1 betalen. Helaas houdt de man voet bij stuk en halen we de tassen weer uit de kofferbak. Het is te zot voor woorden toch!!!! Na 10 minuten komt er pas weer een taxi voorbij, ook deze rekent \$ 1.50 en schoorvoetend nemen we deze taxi maar. Het blijkt inderdaad nog geen 5 minuten rijden te zijn en we komen aan bij ons hostel. El chiminea blijkt heel verrassend te zijn, de kamer is uitstekend, de douche goed en bovenop is er een prachtig terras met fraai uitzicht over de bergen, waterval en het dorp. WOW. Daarnaast is er een zwembad (helaas niet gevuld) een jacuzzi en kun je massages bestellen. En dat allemaal voor \$ 17. We installeren ons en gaan het dorp wat verkennen. Het blijkt wat toeristischer te zijn dan we tot nu toe gewend zijn, maar het hele dorp is vriendelijk en heeft een uitstekende sfeer. Op iedere hoek van de straat zit wel een reisburootje, café of restaurant. Er staat een mooi kerkje op het centrale plein. We gaan even langs bij het informatiecentrum voor de broodnodige info en worden geholpen door een erg aardige man. Tot slot gaf hij ook nog eens advies over een kapper (daar was ik wel weer aan toe). Nu ging zijn vrouw daar altijd dus moest het wel een goeie zijn.....toch.....???? We lopen er naar toe en ondanks de hele treurige uitstraling van het pand en de kauwgom kauwende dame besluit ik toch maar onder het mes te gaan. Het was maar \$ 3 tenslotte. De dame was tijd van nog geen 7 minuten klaar en 8 knippen verder was ik weer lekker kort geknipt. Tot mijn grote verbazing zat het ook nog eens goed!!!! Jeetje en mijn kapper thuis rekent € 28,- en doet er ruim een half uur over!!!!!! We gaan daarna even terug naar het hotel en besluiten een massage te nemen. 2 dames komen ons om 5 uur halen en we gaan op de tafels liggen. Nou die ontspannende massage werd voor mij op sommige momenten een hels uurtje. Half beurs kroop ik van de tafel terwijl Remco heerlijk ontspannen er af stapte. Ben ik nou zo'n watje of had ik gewoon de verkeerde dame aan mijn tafel staan????? We skypen nog wat met het thuisfront en gaan dan op pad voor voedsel. We lopen langs een Zwitserse bistro en zien dat wel zitten. Op z'n echte ecuadoriaans hebben we zitten kaasfonduen, maar dat smaakte.....!!!!!!

3 maart 2011

Remco: Banos, wat een dorp, lekker commercieel, veel winkels, en stapels bamboe!

Vrachtwagens vol met bamboe, waar zou dat nou voor zijn? Je ziet ook winkels iets maken, een soort stugge sliert waar mee geslagen wordt om een grote haak. Mensen die de bamboe uitpersen en het vocht uit de kern halen. Ineens zien we een connectie, het vocht wordt gebruikt om snoep te maken. Die slierten in de winkeltjes worden gemaakt van bamboe en daar wordt weer een soort snoep van gemaakt. Wij krijgen snoep van een restaurant (eerder deze week), wat door de winkels wordt gemaakt. Wij nemen een hap en het smaakt zoet, het blijft alleen heel erg aan je tanden plakken, nog erger dan een toffee van een jaar oud. Ons ontbijt is zeer uitgebreid, het is wel ala cart, wij bestellen wat en ik zie pindakaas staan, bestel pindakaas extra. Wat krijg ik een driedubbele boterham met banaan en pindakaas, naast mijn continental ontbijt. Bestaande uit 2 bolletjes, een plak cake, 2 soorten jam, jus, koffie en 2 eieren. Gelukkig was ik niet de enige waar de ogen groter van waren dan de maag. Ilja zit met een schaal fruit, muesli, yoghurt en een driedubbele boterham met kaas en tomaat. Daar zitten we dan 2 mensen met een stapel eten op een tafel voor 6 wat we zeker nodig hebben. Als echte Hollanders vragen we een plastic zakje om de resten mee te nemen voor de eendjes, nee ik bedoel voor ons tweetjes. Na het ontbijt verwennen wij ons met een thermaal bad, vlakbij de vulkaan, daar moet wel een thermaal bad zijn toch, sterker nog het dorp heet Banos (badkamer).

Dit dorpje staat bekend om deze baden, er zijn er wel een stuk of 5 te vinden, het zijn complete zwembaden, niet zo heel groot maar wel met verschillende baden. Ilja heeft zich omgekleed en neemt een duik in het 1e bad, springt er weer uit, Ze heeft het koudste bad te pakken, een turks bad om flink af te koelen. Snel duikt ze in een ander bad, springt er weer uit, dit is het heetste bad, 40 graden plus. Later we rustig beginnen, een bad van 32 graden, daarna het hele warme bad in, terug in het iets minder warme en dan in het hele koude. We zijn vroeg begonnen, dus lekker rustig, in het hele warme bad voelen wij ons snel sardientjes in een blikje. Het wordt snel drukker en drukker, een uur in deze baden is wel genoeg dus besluiten wij maar te gaan. We lopen terug naar het dorp, wat verder blijkt te zijn dan we denken. Lekker vol in de zon en met de warmte in je lijf van de baden, na een uur komen we aan in ons hotel. Voor vanmiddag hebben wij een buggy gehuurd, lekker stoer een beetje toeren om de omgeving te bekijken. We krijgen een kaart en het blijkt 1 richting te zijn. Lekker makkelijk dus, alleen de achteruit blijkt niet te werken. Na een beetje klagen blijkt het geen probleem te zijn, is niet nodig zegt de man. Wij geven gas, met piepende banden scheuren wij weg, weg van de man, die zegt dat het geen probleem is dat de achteruit het niet doet. Het is wel een raar gevoel, met zo'n buggy zit je bijna op de grond, alles wat je voorbij racet is groter dan jij. Hij gaat 60 km denk ik, behalve als je naar boven moet, dan slaat hij bijna af en moet Ilja duwen (bij wijze van spreken). Wij zien langzaam de vulkaan groter worden en naderen 'm van dichtbij, wij genieten van deze panorama, schieten foto's en scheuren weer door (omhoog). het volgende is een Canopy, een kabelbaan waar je aan kan hangen en naar beneden kan vliegen. Wij zetten onze bolide aan de kant en moeten de rest doorlopen, het is warm en we moeten en behoorlijk stuk lopen. Nog 500 meter omhoog, wow wat een eind. Nu zijn we niet van plan om dit te gaan doen, dus gaan we terug voor ons geen Canopy, dus wordt het Canoppes! Wat blijkt later je kan het ook van de andere kant bekijken, het ziet er best spectaculair uit. De veiligheid ziet er ook erg onprofessioneel uit, het is zeker 50meter hoog en je wordt door een stelletje clowns vast gemaakt. Krijgt een slinger en 500meter verder beland je ergens in de rimboe. Wel heel gaaf, maar zeer gevaarlijk en op eigen risico. Zo glijden wij naar beneden, het draadje wordt dunner en dunner, het tuigje schiet los en je ligt zomaar beneden, kan toch! Soms moeten we rijden over de gewone weg, vrachtwagens en auto's zoeven voorbij, ook wij moeten

van Riobamba naar banos

Geschreven door Remco & Ilja
maandag 07 maart 2011 02:27 -

inhalen, maar wat is een vrachtwagen groot, als er zo onderdoor kan rijden. Na 2 uur hebben we alles gezien en besluiten om de buggy terug te brengen. We hebben de omgeving goed kunnen zien, watervallen, een vulkaan en landschappen die wij in Europa niet kennen. We hebben ons goed bezig gehouden vandaag en zijn wel aan een momentje voor ons zelf toe. Je kent het wel, verhalen schrijven, leren, misschien een tukkie lekker. De avond is jong en de magen zijn leeg, dus besluiten we maar om voor de 2e keer bij de Zwitser te gaan eten.{jcomments on}